

ภาพสะท้อนชีวิตรักและการแต่งงานของชาวจีนผ่านคำสแลงในแต่ละยุค

The Reflection of Love and Marriage among Chinese People through Buzzwords in Different Era

ดวงพร รื่นเรืองฤทธิ์ และ Huang Guomei

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

Email : afternoon18@hotmail.com, Email : 810240279@qq.com

บทคัดย่อ

คำสแลงเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคมในรูปแบบที่ส่งอิทธิพลซึ่งกันและกัน เนื่องจากคำสแลงเป็นคำที่คนในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งนิยมใช้ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เมื่อเวลาผ่านไปก็จะเกิดคำใหม่ขึ้นมาแทนที่ ด้วยเหตุนี้คำสแลงจึงเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมของบริบทของสังคม รวมไปถึงความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมของคนในสังคมใดสังคมหนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งได้

ในบทความนี้ได้รวบรวมเอาคำสแลงจีนที่เกี่ยวข้องกับความรักและการแต่งงานตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิงจนถึงยุคปัจจุบันมาวิเคราะห์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมที่มีต่อความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุค

คำสำคัญ: คำสแลงจีน, ภาษากับสังคม, ความรัก, การแต่งงาน, ราชวงศ์ชิง

Abstract

Buzzword is one of the phenomena that shows the relationship between language and society in a way that influences each other. Because buzzword is a term used by people in one region over a certain period, new words will always occur over time. For this reason, buzzword is a reflection of the overall context of society that includes the thoughts, attitudes and behavior of people in one society during a certain period of time..

This article compiles Chinese buzzword terms relating to love and marriage from the Qing dynasty to the present in order to illustrate the change of mindset, attitude and behavior toward the Chinese love and marriage in each period

Keywords: Chinese buzzwords, language and society, love, marriage, Qing dynasty

บทนำ

“**流行语**” (liuxing yu) ซึ่งภาษาไทยแปลว่า “คำสแลง” ประกอบด้วยคำว่า “**流行**”(liuxing) หมายความว่า “เป็นที่นิยม” และคำว่า “**语**” (yu) ซึ่งแปลว่า “ภาษา” เมื่อรวมกันแล้วจะแปลว่าภาษาที่เป็นที่ความนิยม โดย “ภาษา” ในที่นี้หมายถึง คำ วลี หรือประโยคในภาษาใดภาษาหนึ่งที่คนในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งใช้สื่อสาร และ “นิยม” หมายถึง ความถี่ในการใช้

ภาษานั้นมากกว่าภาษาอื่นๆ ที่ใช้โดยทั่วไป แต่ความถี่ของการใช้ภาษาดังกล่าวนั้นจะเกิดขึ้นเพียงช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้เกิดขึ้นโดยถาวร Hu Mingyang และ Zhang Ying [1] ได้ให้คำนิยามของ**流行语** (liuxing yu) ไว้ว่า **流行语** (liuxing yu) หมายถึง คำ วลี หรือประโยคที่เป็นที่นิยมในคนกลุ่มหนึ่ง ในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่ง และในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งเมื่อระยะเวลาผ่าน

ไปก็จะมีคำใหม่เกิดขึ้นเรื่อยๆ ส่วนคำสแลงที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ก็จะใช้กันน้อยลงจนเลือนหายไปโน้ที่สุด

คำสแลง เป็นปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของภาษาและสังคม Xu Chen [2] ได้เคยกล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์ของเขาว่า “หากภาษาเปรียบเสมือนกระจกบานหนึ่ง คำสแลง (流行语 liuxing yu) ก็เปรียบเสมือนสิ่งสะท้อนรวบยอดที่ตรงที่สุดของสังคมในสมัยนั้นๆ ดังนั้นเมื่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและพฤติกรรมของมนุษย์ย่อมต้องอาศัยภาษาในการถ่ายทอดออกมา แน่แน่นอนว่าคำสแลงย่อมเป็นสิ่งที่สามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้นออกมาได้อย่างชัดเจนที่สุด”

บทความนี้มุ่งที่จะศึกษาชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิงจนถึงยุคปัจจุบันผ่านการวิเคราะห์คำสแลงของจีนในแต่ละยุค ทั้งหมด 51 คำ โดยแบ่งออกเป็น 5 ยุคตามการเปลี่ยนแปลงของประวัติศาสตร์จีน อันได้แก่ 1) ยุคราชวงศ์ชิง 2) ยุคสาธารณรัฐ 3) ต้นยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน 4) ช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม และ 5) หลังการปฏิรูปเปิดประเทศจนถึงปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอมุมมองใหม่ๆ ของสภาพชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุค อีกทั้งต้องการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำสแลงและสังคมจีนที่มีมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เนื้อหา

ชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนในยุคปัจจุบันมีวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรมการแต่งงานจีนตั้งแต่ยุคโบราณ ย้อนหลังไปตั้งแต่วัฒนธรรมหยางเซา ตอนกลางและตอนปลาย ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของระบบการแต่งงานแบบผัวเดียวเมียเดียว (一夫一妻制 yifu yiqi zhi) ค่อยๆ วิวัฒนาการผ่านยุคสังคมทาส (奴隶社会 nuli shehui) สังคมศักดินา (封建社会 fengjian shehui) ที่ผู้ชายเป็นใหญ่ (父权 fuquan) ตามลำดับ เรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบันที่ผู้ชายและผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน (男女平等 nannv pingdeng) [3] ชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุคล้วนได้รับอิทธิพลหลักๆ จากการเปลี่ยนแปลงการเมืองการปกครอง และความเจริญก้าวหน้าของเศรษฐกิจของ

สังคมในแต่ละยุค และถูกสะท้อนผ่านคำสแลงที่คนในแต่ละยุคสมัย

1. คำสแลงเกี่ยวกับความรักและการแต่งงานของชาวจีนในยุคราชวงศ์ชิงผ่านคำสแลง

ราชวงศ์ชิงเป็นราชวงศ์สุดท้ายของระบบการปกครองแบบจักรพรรดิราชและเป็นช่วงปลายของระบบสังคมศักดินาของจีนที่มีรากฐานมาจากแนวคิดของขงจื้อ โดยแนวคิดของขงจื้อมีอิทธิพลโดยตรงต่อความคิด ทัศนคติ และธรรมเนียมการแต่งงานและความรักของชาวจีนในสมัยนั้น

1.1 การแต่งงานเป็นหน้าที่ มิใช่ความรัก

ในสมัยราชวงศ์ชิงซึ่งเป็นยังเป็นยุคศักดินาที่สืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจวตะวันออก ครอบครัวและวงศ์ตระกูลถือเป็นศูนย์กลางของชีวิตและมีสิทธิพิเศษในการตัดสินใจ ดังนั้นการแต่งงานในยุคนี้จึงเป็นการแต่งงานแบบคลุมถุงชน โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อผลิตทายาทไว้สืบสกุล และแสดงความเคารพและความกตัญญูต่อบรรพบุรุษในตระกูลเท่านั้น พ่อแม่เป็นผู้มีสิทธิ์ขาดในการจัดงานแต่งงานให้แก่ลูก ดังคำกล่าวที่เป็นที่นิยมในสมัยนั้นว่า “父母之命，媒妁之言” (fumuzhiming, meishuo zhiyan) ซึ่งหมายถึง การแต่งงานตามคำบัญชาของพ่อแม่และการแนะนำของแม่สื่อ ดังนั้นการแต่งงานในยุคดังกล่าวจึงเป็นเสมือน “หน้าที่” ที่ลูกหลานของตระกูลพึงกระทำ มิใช่การแต่งงานที่เกิดขึ้นจากความรัก

1.2 ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง

สังคมศักดินาของจีนเป็นสังคมที่ผู้ชายมีสิทธิและสถานภาพทางสังคมเหนือผู้หญิง สถานะของลูกสาวในครอบครัวเป็นเพียงแค่สมาชิกชั่วคราว เมื่อแต่งงานออกไปแล้วก็จะกลายเป็นสมาชิกของครอบครัวอื่น แต่ลูกชายจะเป็นสมาชิกถาวรของตระกูล มีหน้าที่สืบสกุลและดูแลพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่คนอื่นๆ ในตระกูลในยามแก่เฒ่า ดังนั้นลูกชายจะได้รับอภิสิทธิ์ และการสนับสนุนจากพ่อแม่ในด้านต่างๆ ในขณะที่ลูกสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานออกไปนอกจากจะไม่ได้รับสิทธิ์และการสนับสนุนเทียบเท่าลูกชายแล้ว ยังจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ให้ด้วยการใช้แรงงานของตนเพื่อช่วยเหลืองานต่างๆ ของตระกูลอีกด้วย [4] และเมื่อลูกสาวแต่งงานออกไปเป็นสมาชิกของตระกูลอื่นแล้ว นอกจากจะต้องทำหน้าที่ผลิตทายาท

ให้แก่ตระกูลของสามีแล้ว ยังจะต้องยึดมั่นในหลักคุณธรรมความซื่อสัตย์ต่อสามี หรือที่เรียกว่า “贞节” (zhenjie) ไม่สามารถแต่งงานกับชายอื่นได้อีก แม้ว่าคู่หมั้นฝ่ายชายหรือสามีจะเสียชีวิตไปแล้ว ก็จะต้องดำรงตนเป็นม่ายต่อไปตลอดชีวิต โดยหญิงสาวที่คู่หมั้นเสียชีวิตก่อนแต่งงานแล้วกลายเป็นม่ายนั้นจะเรียกว่า “望门寡” (wangmengua) แต่ในขณะที่เดียวกันสามีที่ครอบครัวมีฐานะดี ก็ยังสามารถขอผู้หญิงมาเป็นอนุภรรยา (妾 qie) อีกก็คนก็ได้ตามสภาพของฐานะของครอบครัว ซึ่งการกระทำดังกล่าวเรียกว่า “纳妾” (naqie) ผู้หญิงที่เป็นอนุภรยานั้นจะมีสถานภาพต่ำกว่าภรรยา ไม่มีสิทธิถือครองทรัพย์สิน ไร้อิสรภาพ และสามารถถูกสามีซื้อขายหรือถูกยกให้ผู้อื่นเป็นเจ้าของได้ [3] นอกจากนี้หากภรรยาเสียชีวิต สามียังสามารถแต่งงานใหม่หรือแต่งตั้งให้อนุภรรยาขึ้นมาเป็นภรรยาคนใหม่ได้

แต่สำหรับครอบครัวที่มีฐานะยากจน ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะซื้อลูกสาวของครอบครัวอื่นมาเป็นสะใภ้ เพื่อให้ลูกชายของตนสามารถทำหน้าที่สืบสกุลและแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษของตระกูล พ่อและแม่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยใช้วิธี “童养媳” (tongyangxi) การเลี้ยงด้อยเด็กหญิง คือ หาเด็กผู้หญิงมาเลี้ยง เมื่อโตเป็นสาวก็จะบังคับให้แต่งงานกับลูกชายของตนเอง ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่เห็นได้ทั่วไปในยุคสังคมนักดินาของจีน

2. คำสแลงเกี่ยวกับชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนในยุคสาธารณรัฐ

ในยุคสาธารณรัฐหลังจากยุคจักรวรรดิสิ้นสุดลง ประเทศจีนก้าวเข้าสู่ความทันสมัยและการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ในเมืองต่างๆ มีการสร้างถนนหนทางสายใหม่ๆ แหล่งธุรกิจ สถานศึกษา รวมไปถึงระบบสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ มากขึ้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคมมีความชัดเจนและหลากหลายมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้ความคิดของชาวจีนเริ่มเปลี่ยนไป เยาวชนชาวจีนมีโอกาสทางการศึกษามากขึ้น อีกทั้งการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมยังขยายโอกาสการหางานให้แก่ประชาชน ดังนั้นหนุ่มสาวชาวจีนหันมาพึ่งพาตนเองมากขึ้น พึ่งพาครอบครัวน้อยลง ซึ่งทำให้อำนาจของครอบครัวที่มีต่อพวกเขาค่อยๆ น้อยลง จน

ไม่สามารถบังคับให้พวกเขาทำในสิ่งที่พ่อแม่ต้องการได้เหมือนดังแต่ก่อน [5]

2.1 ต่อต้านการแต่งงานแบบคลุมถุงชน เชิดชูความรัก เรียกร้องสิทธิการแต่งงานอย่างอิสระ

ในยุคสาธารณรัฐ กลุ่มปัญญาชนที่ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศ ได้ออกมาวิพากษ์วิจารณ์การแต่งงานแบบเดิม โดยสนับสนุนการแต่งงานแบบผัวเดียวเมียเดียว และการปฏิบัติต่อกันอย่างเท่าเทียมระหว่างสามีและภรรยา ต่อต้านการมีอนุภรรยา (纳妾 naqie) และหลักคุณธรรมที่ภรรยาพึงปฏิบัติต่อสามี (贞节 zhenjie) เชิดชูความรัก และเผยแพร่การแต่งงานแบบใหม่ซึ่งเป็นการแต่งงานบนพื้นฐานของเสรีภาพและความเสมอภาคทางเพศ ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อเป็นการปลุกกระตมให้คนรุ่นใหม่ออกมาคัดค้านระบบการแต่งงานแบบคลุมถุงชน ตระหนักถึงข้อเสียของระบบการแต่งงานแบบเก่าที่กีดกันสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคทางเพศ ด้วยเหตุนี้เองในยุคนี้จึงเกิดคำสแลงใหม่ๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดการแต่งงานที่เปลี่ยนแปลงไปของชาวจีนขึ้นได้แก่ “自主婚姻” (zhizhu hunyin) หมายถึงการแต่งงานที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง “爱情至上” (aiqing zhishang) หมายถึง ความรักเป็นใหญ่ และ “妇女解放” (fu’nv jiefang) ซึ่งหมายถึง การปลดปล่อยสตรีเพศ แนวคิดการเหยียดเพศในสังคมแบบเก่า

หลังจากการเผยแพร่แนวคิดการแต่งงานแบบใหม่หนุ่มสาวทุกคนชั้นต่างต้องการอิสรภาพในการเลือกคู่และการตัดสินใจแต่งงานด้วยตนเอง การใช้ชีวิตคู่อย่างมีความสุขได้กลายมาเป็นวัตถุประสงค์หลักในการแต่งงานแทนที่การผลิตทายาทเพื่อสืบสกุลและแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่มีมาแต่เดิม ขณะเดียวกันหญิงสาวหลายรายที่ถูกพ่อแม่บังคับให้แต่งงานก็เริ่มแสดงการต่อต้านในรูปแบบต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานแบบคลุมถุงชน บางคนหนีออกจากบ้าน บางคนถึงกับฆ่าตัวตาย [5] ด้วยเหตุนี้คำว่า “逃婚” (taohun) จึงกลายเป็นคำสแลงซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการต่อต้านการแต่งงานแบบคลุมถุงชนของผู้หญิงในยุคนั้น

2.2 การแต่งงานแบบสมัยนิยมที่เรียบง่ายและประหยัด

กลุ่มปัญญาชนที่ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศยังได้วิพากษ์วิจารณ์ว่าพิธีแต่งงานแบบ 3 หนังสือ 6 พิธีการ (三书六礼 sanshu liuli) ว่าเป็นพิธีที่มั่งงาย ล้าสมัย

และมีความยุ่งยาก พร้อมทั้งสนับสนุนให้จัดพิธีแต่งงานแบบตะวันตก ซึ่งมีความทันสมัยและเรียบง่ายกว่า โดยเรียกพิธีแต่งงานดังกล่าวว่า “文明婚礼” (wenming hunli) หรือพิธีแต่งงานแบบมีประหยัด [5] ผลจากการเผยแพร่แนวคิดพิธีแต่งงานแบบมีอารยะ ในปีค.ศ. 1935 ได้เกิดพิธีแต่งงานแบบหมู่ หรือ “集团结婚” (tuanti jiehun) ขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นพิธีแต่งงานที่ได้รับมาจากอิทธิพลมาจากตะวันตก ซึ่งเป็นพิธีแต่งงานที่เน้นความเรียบง่ายและประหยัด ตรงกันข้ามกับพิธีแต่งงานแบบเก่า ซึ่งพิธีการแต่งงานหมู่ได้รับความนิยมมากขึ้น และมีการจัดขึ้นเรื่อยมา โดยแต่ละครั้งจะจำนวนคู่แต่งงานที่เข้าร่วมก็มีมากขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้การถ่ายภาพแต่งงานก็มีความเป็นตะวันตกมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ เจ้าสาวจะสวมชุดเจ้าสาวแบบตะวันตกและผ้าคลุมสีขาว มือถือช่อดอกไม้ และมักถ่ายในโบสถ์ที่จัดพิธีแต่งงานร่วมกับพ่อแม่และแขกผู้มาร่วมงาน หรือถ่ายคู่เฉพาะบ่าวสาว ซึ่งจากเดิมที่ถ่ายเฉพาะเจ้าบ่าวและเจ้าสาวที่สวมใส่ชุดแต่งงานแบบจีน [6] ด้วยเหตุนี้คำว่า “婚纱照” (hunsha zhao) หรือ ซึ่งหมายถึง การถ่ายภาพแต่งงาน จึงกลายเป็นคำสแลงในสมัยนั้นไปโดยปริยาย

3. คำสแลงเกี่ยวกับชีวิตความรักและการแต่งงานของชาวจีนในต้นยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน

หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถเข้ายึดอำนาจจากรัฐบาลก๊กมินตั๋งได้อย่างเบ็ดเสร็จในปี ค.ศ. 1949 แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้ประกาศเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสาธารณรัฐมาสู่ระบอบคอมมิวนิสต์ [7] รัฐบาลคอมมิวนิสต์ซึ่งมีแนวคิดที่จะต่อต้านความเชื่อและประเพณีเก่าๆ อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ได้ใช้ข้อกฎหมายใหม่ๆ ในการเปลี่ยนแปลงประเทศ ซึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ขึ้น ไม่เว้นแม้แต่เรื่องของความรักและการแต่งงานด้วย

3.1 การแต่งงานแบบรัฐนิยมและความเสมอภาคทางเพศ

หลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนขึ้นครองอำนาจสำเร็จและเปลี่ยนชื่อประเทศมาเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีน รัฐบาลจีนได้พยายามหาวิธีต่างๆ เพื่อกำจัดแนวคิดเหยียดสตรีเพศที่มีมาตั้งแต่สังคมศักดินา และยกระดับสิทธิและประโยชน์ที่ผู้หญิงพึงมีในฐานะที่เป็นประชาชนอย่างจริงจัง ในปีค.ศ. 1950 รัฐบาลจีนได้ออกกฎหมาย

สมรส (婚姻法 hunyin fa) เพื่อกำจัดการแต่งงานแบบคลุมถุงชนและความเหลื่อมล้ำทางเพศ สนับสนุนการแต่งงานและความรักที่อยู่บนพื้นฐานของเสรีภาพและความเสมอภาคทางเพศ กฎหมายดังกล่าวยังกำหนดว่าการมีอนุภรรยา หรือ纳妾 (naqie) ซึ่งมีมาแต่สมัยสังคมศักดินา ถือเป็น การแต่งงานซ้ำซ้อนหรือ “重婚” (chonghun) ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย ดังนั้นการแต่งงานแบบเก่าที่ผู้ชายสามารถมีอนุภรรยาได้หลายคน จึงกลายเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายนับตั้งแต่ยุคนั้นเป็นต้นมา

นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ใช้อำนาจเข้ามากำหนดขั้นตอนพิธีการแต่งงานใหม่ทั้งหมด จากในอดีตพิธีแต่งงานเป็นพิธีการที่แสดงความเคารพต่อฟ้าดิน ความกตัญญูต่อพ่อแม่และบรรพบุรุษ และบุญคุณระหว่างกันของสามีและภรรยา รัฐบาลได้สั่งให้ยกเลิกพิธีดังกล่าวทั้งหมด และให้หญิงชายที่แต่งงานกันต้องร้องเพลงสรรเสริญพรรคคอมมิวนิสต์แทน [8] การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นของรัฐบาลคอมมิวนิสต์เป็นการรื้อถอนระบบแบบเก่าและเปลี่ยนโฉมเป็นระบบแบบแผนใหม่ทั้งหมด ซึ่งเรียกกันในสมัยนั้นว่า “新事新办” (xinshi xinban) ด้วยเหตุนี้ “新事新办” (xinshi xinban) จึงกลายเป็นคำสแลงในยุคนั้น

3.2 ยุคแห่งเสรีภาพการแต่งงานและความเท่าเทียมทางเพศ

หลังจากกฎหมายสมรสได้ถูกประกาศใช้ออกไป สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงได้รับการยกระดับขึ้น บทบาทของผู้หญิงในครอบครัวก็ได้รับการยกระดับขึ้นเช่นกัน กล่าวคือผู้หญิงมิได้มีหน้าที่เพียงผลิตทายาทให้แก่ครอบครัวเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่เป็นนายหญิงของครอบครัวอีกด้วย ดังนั้นการหาคู่ครองเพื่อแต่งงานและอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวอย่างมีความสุขกลายเป็นความใฝ่ฝันอันสูงสุดในชีวิตของหนุ่มสาวในสมัยนั้น ในขณะที่เดียวกันก็ได้เกิดบทประพันธ์เรื่องราวเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาวที่ซาบซึ้งใจมากมาย อาทิ 《小二黑结婚》(Xiao'erhei Jiehun) ของ 赵树理 (Zhao Shuli) ซึ่งบทประพันธ์เหล่านี้ถือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นว่าประเทศจีนได้ก้าวเข้าสู่ยุคของเสรีภาพในการเลือกคู่และการแต่งงาน ดังนั้น “婚姻自由” (hunyin ziyou) หรือเสรีภาพของการแต่งงานจึงกลายเป็นคำสแลงในยุคนั้น นอกจากนี้คำว่า “爱人” (airen) ซึ่งแปลว่า คนรัก ก็เป็นคำที่ถูกนำมาใช้เรียกแทนสามีหรือภรรยาในยุคนั้น แทนที่คำว่า 贱内 (jiannei)、先生 (xiansheng)、太太

(taitai) ที่ใช้ตั้งแต่ยุคสังคมนิยมและสะท้อนถึงความแตกต่างของชนชั้นและการเหยียดสตรีเพศ

3.3 การแต่งงานแบบผสมผสานวัฒนธรรมแนวคิดเก่ากับใหม่

หลังจากกฎหมายสมรสได้ถูกประกาศใช้ออกไป ทำให้หนุ่มสาวในยุคนั้นมีอิสระในการคบหากันมากขึ้น แต่เนื่องจากในยุคนั้นการมีความรักถือเป็นเรื่องของชนชั้นนายทุน อีกทั้งชาวจีนส่วนใหญ่ยังคงมีความคิดแบบเก่าอยู่ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดตรงตัว จึงเกิดคำว่า “搞对象” (gao duixiang) ขึ้นแทนที่คำว่า “谈恋爱” (tan lian'ai) ซึ่งฟังดูแล้วมีความเป็นอนุรักษนิยมมากกว่า โดยคำว่า “对象” (duixiang) หมายถึงคนรักที่หมายมั่นว่าจะแต่งงานด้วยในอนาคต และในขณะเดียวกันการแต่งงานแล้วค่อยรักกันหรือ “先结婚后恋爱” (xianjiehun houlian'ai) ก็กลายเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตคู่ที่แพร่หลายในยุคนั้น กล่าวคือหนุ่มสาวแต่งงานกันผ่านการแนะนำของแม่สื่อ อยู่ด้วยกันก่อนแล้วค่อยเกิดความรักและความผูกพันขึ้น ซึ่งเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตคู่ที่มาจากวัฒนธรรมแนวคิดแบบเก่ากับแบบใหม่

4. คำสแลงเกี่ยวกับชีวิตความรักและการแต่งงานในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม

ระยะเวลา 10 ปีของการปฏิวัติวัฒนธรรม (ค.ศ. 1966-1976) เป็นช่วงเวลาแห่งความรุนแรงของประเทศจีน และเป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสของประชาชน นักเรียนและนักศึกษาซึ่งเป็นเยาวชนรุ่นใหม่ได้ถูกปลุกฝังให้ยึดมั่นถือมั่นในลัทธิของเหมาเจ๋อตุง กลายเป็นเยาวชนนักปฏิวัติหัวรุนแรง เยาวชนกลุ่มนี้บางส่วนออกเดินขบวนไปตามที่ต่างๆ เพื่อต่อต้านวัฒนธรรมเก่า เชิดชูลัทธิของเหมาเจ๋อตุง กลุ่มชนชั้นกระฎุมพี พวกอนุรักษนิยม ผู้ดีเก่า แม้กระทั่งนักบวชที่ถือว่าเป็นผู้ต่อต้านลัทธิเหมาเจ๋อตุง จะถูกกลุ่มเยาวชนนักปฏิวัติจับเข้าแรงงานและทรมานอย่างหนัก แต่ก็มีบางส่วนเยาวชนออกเดินทางไปตามถิ่นกันดารตามชนบทเพื่อไปใช้แรงงาน ทำให้ความรักและการแต่งงานด้วยความรักกลายเป็นเรื่องที่ถูกมองข้ามสามารถทำได้ตามใจปรารถนา

4.1 ชีวิตอุทิศให้กับการปฏิวัติ ความรักเป็นเรื่องต้องห้าม

ในช่วงก่อนปฏิวัติวัฒนธรรม รัฐบาลคอมมิวนิสต์ได้แบ่งประชาชนออกเป็นกลุ่มชนชั้นต่างๆ ตามปริมาณทรัพย์สินที่คนๆ นั้น หรือครอบครัวครอบครอง พอถึงช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมนักเรียนและนักศึกษาตามเมืองใหญ่ๆ ได้ถูกจัดให้เป็นกลุ่มนักปฏิวัติในชนชั้นกรรมาชีพ ได้รับการปลุกฝังให้ยึดมั่นถือมั่นในลัทธิของเหมาเจ๋อตุง ซึ่งมีแนวคิดต่อต้านวัฒนธรรมในสังคมนิยมแบบเก่าและแนวคิดทุนนิยม และจะต้องเดินทางไปใช้ชีวิตในชนบทเพื่อทำงานใช้แรงงานและฝึกฝนตนเอง ตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการลบเลือนความแตกต่างของเมืองและชนบท เพื่อให้ประเทศก้าวหน้าไปอย่างพร้อมเพียงและเท่าเทียมกัน ทำให้คำว่า “移风易俗” (yifeng yisu) ซึ่งแปลว่า เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมเก่า “共同进步” (gongtong jinbu) ซึ่งแปลว่า ก้าวหน้าไปพร้อมกัน และ “革命战友” (ge'ming zhanyou) ซึ่งเป็นคำที่หนุ่มสาวในยุคนั้นเรียกแทนเพื่อน หรือคนรักที่พัฒนาความสัมพันธ์จากการเป็นเพื่อนนักปฏิวัติ จึงกลายเป็นคำสแลงในยุคนั้น

เนื่องจากในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ความรักเป็นเรื่องต้องห้าม เพราะรัฐบาลมองว่าเป็นเรื่องของชนชั้นนายทุน ดังนั้นหนุ่มสาวต้องคบกันอย่างลับๆ [9] หนุ่มสาวในเมืองที่ออกเดินทางไปใช้แรงงานตามชนบท ย่อมได้พบกับเยาวชนนักปฏิวัติคนอื่นๆ เมื่อหนุ่มสาวชนชั้นปฏิวัติได้พบกับหญิงสาวนักปฏิวัติด้วยกันก็ย่อมอยากทำความรู้จัก ขณะเดียวกันฝ่ายหญิงก็ต้องการให้ฝ่ายชายมาดูแลปกป้อง จึงเกิดการสร้างความสัมพันธ์ในแบบ puppy love ที่เรียกว่า “拍婆子” (pai pozi) ซึ่งความสัมพันธ์แบบดังกล่าวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิวัติ มิใช่ความสัมพันธ์แบบจริงจัง และมีใช้การคบกันแบบลับๆ สองต่อสอง แต่มีคนอื่นมามีส่วนร่วมและรับรู้ด้วย

การเดินทางไปใช้แรงงานตามชนบทเป็นเวลานานหลายปีทำให้กลุ่มเยาวชนนักปฏิวัติประสบกับปัญหาการแต่งงาน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความลำบากในการใช้ชีวิตในชนบท และการใช้แรงงานอย่างหนัก ทำให้เยาวชนที่เป็นผู้หญิงยากที่จะรับได้ จึงต้องยอมแต่งงานกับชาวนาในท้องถิ่นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้แรงงานอย่างหนัก ขณะเดียวกันรัฐบาลก็มีการรณรงค์ให้เยาวชนกลุ่มนักปฏิวัติในชนชั้นกรรมาชีพ แต่งงานช้า หรือ “晚婚” (wanhun) เพื่อที่จะให้มีเวลาการเดินทางไปใช้แรงงานตามชนบทเพื่อฝึกฝน และเพิ่มพูนความรู้มากขึ้น โดยในปี ค.ศ. 1973 นายโจว เอินไหล ถึงกับออกมายกย่อง

เยาวยุวหญิงชื่อว่า徐敏光 (Xu Minguang) ที่ไปใช้แรงงานในชนบทตั้งแต่อายุ 17 ปี ในเวลานั้นอายุ 28 ปีแล้วแต่ก็ยังไม่แต่งงาน ทั้งยังเสนอว่าการแต่งงานก็ยังเป็นการแก้ปัญหาการซื้อบ้านไม่ได้ของคู่สามีภรรยาที่อายุยังน้อยอีกด้วย [10] เนื่องจากรัฐบาลจะเป็นผู้จัดสรรที่อยู่อาศัยรวมไปถึงอาหารให้แก่เยาวยุวที่เดินทางไปใช้แรงงานในชนบท

4.2 การเลือกคู่ต้องดูจากชนชั้น ภูมิหลังครอบครัว และพรรคการเมือง

สืบเนื่องจากในช่วงก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรม รัฐบาลคอมมิวนิสต์ได้แบ่งชนชั้นของประชาชนตามทรัพย์สินที่ตนเองหรือครอบครัวครอบครอง มาในยุคปฏิวัติวัฒนธรรม ชนชั้นของคนในสังคมกลายเป็นสิ่งที่ผู้คนให้ความสำคัญ ผู้ที่เกิดในชนชั้นกรรมกรและชาวนาที่ยากจนจะได้รับการเชิดชู แต่ผู้ที่เกิดในชนชั้นเจ้าของที่ดินและชนชั้นนายทุน รวมไปถึงพวกผู้ดีเก่าจะถูกมองว่าเป็นผู้ต่อต้านลัทธิ ด้วยเหตุนี้ชนชั้น หรือ “阶级成分” (jieji chengfen) ภูมิหลังครอบครัว หรือ “出身家庭” (chushen jiating) และการเป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือ “政治面貌” (zhengzhi mianmao) กลายเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกคู่ ความรักมิใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป หนุ่มสาวในสมัยนั้นเลือกที่จะแต่งงานกับผู้ที่เกิดในครอบครัวของกรรมกรหรือชาวนาที่ยากจน ครอบครัวของทหาร หรือครอบครัวของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้น เพราะเห็นแก่ความปลอดภัยและความมั่นคงของครอบครัวและชีวิต ในขณะที่ผู้ที่เกิดในครอบครัวผู้ดีเก่าและครอบครัวของชนชั้นนายทุนจะต้องแต่งงานกับผู้ที่เกิดในครอบครัวแบบเดียวกัน ดังนั้นก่อนที่จะแต่งงานจะแนะนำให้ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงรู้จักกันถึงกับต้องตรวจสอบสำเนาทะเบียนบ้านของทั้งสองฝ่ายเสียก่อน [9]

5. คำสแลงเกี่ยวกับชีวิตความรักและการแต่งงานหลังการปฏิรูปและเปิดประเทศจนถึงปัจจุบัน

หลังการปฏิรูปเปิดประเทศ เศรษฐกิจจีนเติบโตอย่างรวดเร็ว คุณภาพชีวิตของคนจีนดีขึ้น โอกาสในการหางานมีมากขึ้น อัตราการทำงานระหว่างผู้ชายและผู้หญิงมีสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน ในขณะที่เดียวกันความคิดของผู้คนถูกเปิดกว้าง และได้รับแนวความคิดจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดจากชาติตะวันตก ทำให้คนในสมัยนั้นต้องการหลีกเลี่ยงจากประเพณีแบบเดิมๆ และมีความเป็นปัจเจกนิยมมากขึ้น

5.1 การแต่งงานช้าและการหาคู่รูปแบบใหม่

10 ปีแห่งการปฏิวัติวัฒนธรรม ไม่ได้เพียงแต่ทำให้เศรษฐกิจของจีนไม่พัฒนา จนนำไปสู่การปฏิรูปและเปิดประเทศในปีค.ศ.1978 เท่านั้น แต่ยังทำให้สังคมจีนประสบปัญหาประชาชนวัยหนุ่มสาวตอนปลาย (26 ปีขึ้นไป) หรือ “大龄青年” (daling qingnian) ยังไม่แต่งงาน ดังนั้นคำว่า “大龄青年” (daling qingnian) จึงกลายเป็นคำสแลงในยุค 80 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสังคมในสมัยนั้น ให้ความสำคัญกับปัญหาการแต่งงานของคนวัยดังกล่าว การแต่งงานช้า มิได้เกิดขึ้นในเฉพาะช่วงแรกของการปฏิวัติและเปิดประเทศเท่านั้น แต่กลายเป็นกระแสของชาวจีนในยุคปัจจุบัน จนในปีค.ศ.2007 จึงเกิดคำสแลงคำว่า “剩女” (shengnv) แปลว่า “ผู้หญิงที่เหลือ” ซึ่งหมายถึง ผู้หญิงโสดที่อายุ 27 ปีขึ้นไป

ปัญหาการแต่งงานของประชาชน เป็นปัญหาที่รัฐบาลในสมัยนั้นให้ความสำคัญตั้งแต่ช่วงการปฏิรูปเปิดประเทศใหม่ๆ จนในปีค.ศ.1982 “婚姻介绍所” (hunyun jieshaosuo) หรือบริษัทจัดหาคู่สำหรับหนุ่มสาว แห่งแรกของประเทศได้เปิดทำการขึ้นที่เมืองกวางโจว ภายใต้การดูแลของรัฐบาลเมืองกวางโจว นอกจากนี้การหาคู่ในรูปแบบเขียนเป็นใบประกาศผ่านสื่อต่างๆ ซึ่งเรียกว่า “征婚广告” (zhenghun guanggao) ก็เริ่มมีเป็นครั้งแรกในปีค.ศ.1984 โดยเป็นประกาศที่ลงในนิตยสาร 《中国妇女》 (Zhongguo fu'nv) [11] ต่อมาการหาคู่ของชาวจีนมีรูปแบบที่เปลี่ยนไปตามการพัฒนาทางเทคโนโลยีการสื่อสาร นอกจากประกาศหาคู่ทางนิตยสารแล้ว ยังมีการหาคู่ตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์หาคู่ หรือรายการหาคู่บนโทรทัศน์ ในปี 2010 ได้เกิดรายการ 非诚勿扰 (Feicheng wurao) ขึ้นซึ่งเป็นรายการหาคู่ที่มีชื่อเสียงของจีน ด้วยเหตุนี้ในยุคสมัยใหม่จึงเกิดคำสแลงว่า “媒体征婚” (meiti zhenghun) ขึ้นซึ่งแปลว่า “การหาคู่ผ่านสื่อ”

5.2 การอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน

หลังการปฏิรูปเปิดประเทศ ผู้คนกลับมาให้ความสำคัญกับความรักมากขึ้น จึงทำให้นวนิคิดการเลือกคู่เปลี่ยนแปลงไป จากเดิมพิจารณาจากปัจจัยด้านการเมืองในสมัยนั้นจะพิจารณาจากนิสัยใจคอ และฐานะทางการเงินแทน อีกทั้งการคบหากันระหว่างหนุ่มสาวเปิดกว้างและเป็นอิสระอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนการพลอดรักของหนุ่มสาวที่แต่เดิมเป็นเรื่องต้องห้าม กลายเป็นเรื่องที่สามารถทำได้อย่างเปิดเผย คำว่า “包办” (paonian) จึง

กลายเป็นคำสแลงในยุคดังกล่าว ซึ่งหมายถึงการพลอดรักของหนุ่มสาว นอกจากนี้การคบกันของหนุ่มสาว จนกลายเป็นความสัมพันธ์ทางเพศและการมีลูกก่อนแต่งงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับประเพณีนิยมเดิมๆ ก็เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมยุคนั้น ด้วยเหตุนี้คำว่า “婚前性关系” (hunyinqian xingguanxi) ที่แปลว่า เช็กช่อก่อนแต่งงาน และ “未婚先孕” (weihun xianyun) ซึ่งแปลว่าการท้องก่อนแต่ง จึงกลายเป็นคำสแลงที่ใช้บ่อยให้ยุค 80 นอกจากนี้ในยุค 90 เกิดคำว่า “同居” (tongju) ซึ่งแปลว่า หนุ่มสาวที่มีความสัมพันธ์ฉันท์แฟนอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน คำว่า “老公” (laogong) “老婆” (laopo) ซึ่งแปลว่าสามี ภรรยาตามลำดับ กลายเป็นคำเรียกของคู่รักหนุ่มสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน กลายเป็นคำสแลงที่นิยมใช้กันในยุคนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเปิดกว้างของคบกันระหว่างหนุ่มสาว

5.3 ปัญหาครอบครัวและมีที่สาม

การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของจีนช่วงตั้งแต่ปลายยุค 80 ทำให้ชาวจีนเริ่มมีฐานะที่ดีขึ้น เงินทองและความมั่งคั่งกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนต่างแสวงหาเพื่อทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองดีขึ้น สุขสบายขึ้น ในขณะเดียวกันการแข่งขันที่มาพร้อมกับระบบทุนนิยมทางเศรษฐกิจก็ทำให้ชีวิตคนมีความกดดันมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลให้แนวคิดการแต่งงานและการใช้ชีวิตคู่ที่มีมาแต่เดิมเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ผู้ชายที่มีฐานะบางคนเริ่มมีภรรยาน้อย เพื่อแสวงหาความตื่นเต้นนอกเหนือชีวิตแต่งงาน ขณะเดียวกันผู้หญิงบางคนก็ยอมที่จะเป็นภรรยาน้อยหรือเป็นเด็กให้เสียเลี้ยง ซึ่งสิ่งที่ผู้หญิงเหล่านี้แสวงหาจากการเป็นมีที่สามนั้นมีใช้ความรัก แต่เป็นทรัพย์สินเงินทอง ทำให้ในช่วงปลายยุค 80 เป็นต้นมามีคำสแลงมากมายที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาดังกล่าว ได้แก่ “婚外恋” (hunwailian) แปลว่า “รักนอกสมรส” “第三者插足” (disanzhe chazu) แปลว่า “มีที่สามเข้าแทรก” “包二奶” (bao'er nai) แปลว่า “มีภรรยาน้อย” “三陪” (sanpei) และ “小姐” (xiaojie) ซึ่งความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “สาวไซด์ไลน์” และ “傍大款” (bangdakuan) ซึ่งหมายถึง “หญิงสาวที่ผู้ชายร่ำรวยเลี้ยงไว้เป็นภรรยาน้อย”

5.4 เงินไขและรูปแบบแต่งงานของคนยุคใหม่

หลังยุค 90 คนจีนมีความคิดที่เปิดกว้างอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน หนุ่มสาวชาวจีนที่เกิดในยุค 80 และ 90 มีแนวคิดเกี่ยวกับความรักและการแต่งงานที่เป็นเหตุเป็น

ผลมากขึ้น และให้ความสำคัญกับความรู้สึกของฝ่ายชาย และฝ่ายหญิงระหว่างที่คบกันมากขึ้น ในความคิดของพวกเขาการแต่งงานไม่ใช่แค่การใช้ชีวิตคู่ที่เรียบง่ายอีกต่อไป แต่กลายเป็นเรื่องหนึ่งในเรื่องที่สำคัญในชีวิต และไม่ใช่เรื่องที่ยินยอมกันโดยง่ายเหมือนแต่เดิม ดังนั้นหนุ่มสาวชาวจีนยุคใหม่จึงต้องการตัดสินใจเรื่องการแต่งงานด้วยตนเอง และกล้าที่จะปฏิเสธการแต่งงานที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากความรัก และสืบเนื่องมาจากนโยบายลูกคนเดียว (计划生育 jihua shengyu) ของรัฐบาลตั้งแต่ปีค.ศ. 1979 ทำให้คู่สามีภรรยาที่อายุยังน้อยส่วนใหญ่เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว ซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาแบบตามใจ ดังนั้นการยินยอมให้อภัยแก่กันในชีวิตหลังแต่งงานย่อมมีน้อย หลายคู่จบชีวิตคู่ด้วยการหย่าร้างในเวลาอันรวดเร็ว ทำให้เกิดคำสแลงว่า “闪婚闪离” (shanhun shanli) ซึ่งแปลว่า “การแต่งงานและการหย่าแบบสายฟ้าแลบ” ขึ้น และกลายเป็นประเด็นปัญหาทางสังคมที่ถกเถียงกันในสังคมชาวจีน

คนจีนในยุคใหม่มีแนวคิดเรื่องความรักและการแต่งงานที่หลากหลายและแตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือแนวคิดของพวกเขานับวันก็ยิ่งจะแปลกแยกจากธรรมเนียมเก่าๆ มากขึ้น ทำให้ในสมัยใหม่เกิดคำสแลงที่สะท้อนให้เห็นถึงปรากฏการณ์แต่งงานรูปแบบใหม่นี้มากมาย อาทิ “丁克婚姻” (dingke hunyin) ซึ่งหมายถึงคู่รักที่แต่งงานแล้วแต่กลับไม่ต้องการมีบุตร “裸婚” (luohun) แปลว่าการแต่งงานกันด้วยความรัก โดยทั้งคู่ไม่มีบ้านและรถ ไม่มีกระทั่งแหวนแต่งงาน มีเพียงเงินแก้หยวนก็สามารถจูงมือกันไปจดทะเบียนสมรสได้ “网婚” (wanghun) แปลว่าการแต่งงานผ่านอินเทอร์เน็ต เช่นเกมส์ หรือห้องแชทรูม ซึ่งไม่มีผลทางกฎหมาย “旅游结婚” (lyyou jiehun) หมายถึงการแต่งงานผ่านการท่องเที่ยวแทนการจัดงานแต่งงาน

บทสรุป

ผลการวิเคราะห์คำสแลงที่สะท้อนชีวิตความรักและการแต่งงานของคนจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิงจนถึงปัจจุบันผ่านคำสแลง แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงด้านความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมในด้านความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุค ซึ่งนับวันก็จะยิ่งเปิดกว้างและหลีกเลี่ยงจากการครอบแนวคิดและประเพณีดั้งเดิมมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงของการเมืองการปกครอง

และเศรษฐกิจของจีนมีผลกระทบต่อโดยตรงกับทัศนคติและพฤติกรรมในด้านความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุคอีกด้วย

ถึงแม้ว่าการวิเคราะห์ชีวิตความรักและการแต่งงานของคนจีนผ่านค่านิยมในแต่ละยุคจะไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึง ความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรมในด้านความรักและการแต่งงานของชาวจีนในแต่ละยุคได้อย่างครบถ้วนทุกแง่มุม แต่การวิเคราะห์นี้ทำให้เราได้รับความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคมและคนในสังคมในลักษณะที่ต่างก็ส่งอิทธิพลซึ่งกันและกัน กล่าวคือทุกครั้งเมื่อบริบทของสังคม (social context) เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือเกิดปรากฏการณ์ใหม่ๆ ขึ้นในสังคมจนกลายเป็นกระแส คนในสังคมก็ย่อมสร้างคำใหม่ๆ ขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารและแสดงความคิดเห็นที่มีต่อปรากฏการณ์หรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคม แต่คำที่สร้างขึ้นมาโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะได้รับการยอมรับโดยคนหมู่มากและถูกใช้ซ้ำจนแพร่หลายกลายเป็นคำสแลงหรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าคำดังกล่าวนั้นสามารถสะท้อนความรู้สึกส่วนตัวของคนอื่นๆ ที่มีต่อปรากฏการณ์หรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใด ด้วยเหตุนี้เองค่านิยมจึงกลายเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมการเปลี่ยนแปลงของบริบทของสังคม รวมไปถึงความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรมของคนในสังคมได้

เอกสารอ้างอิง

- [1] Hu Mingyang and Zhang Ying. "Beijing Teenagers' Buzzwords in 70s to 80s," Yuwen Jianshe, Vol.1, 1990, pp. 36-40.
- [2] Xu Chen. "Research on the Catchwords and the Evolution of the Social Cultural Psychology". Master Degree Thesis, Central China Normal University, 2006, pp 1-2.
- [3] Cheng Yuzhen. "Outline of Chinese Culture (3rd ed.)," Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press, 2011, pp. 376-382.
- [4] Yu Xie. "Gender and Family in Contemporary China," Population Studies Center Research Report 13-808, 2013, pp. 3.
- [5] Chen Yunqian and Ye Qing. Discuss on the Marriage Change in Republican Era of China. Modern History Research, Vol.6, 1998, pp.196-204.
- [6] "Take a Look at the Revolution of Chinese Wedding Photos in Each Era," Retrieved March 27, 2017, from <https://www.douban.com/note/216662866/>.
- [7] วีระชัย โชมุกดา, ประวัติศาสตร์จีน, พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ยิปซี, 2557, หน้า 372.
- [8] "Chapter 3: Young People's wedding need to be reformed. No Heaven and Earth Worship Custom, Sing Specific Song to Thank the Communist Party," Retrieved April 29, 2017, from <http://www.renminbao.info/145/7319g.htm>
- [9] "Enormous Change in Chinese Marriage in 1965: All Marriages are for the Revolution," Retrieved April 29, 2017, from http://hb.ifeng.com/news/focus/detail_2014_08/06/2714086_1.shtml.
- [10] Ding Yizhuang, During the Cultural Revolution, Getting Married Late is the Good Things, Early Marriage is the Plot from an Enemy, Retrieved May 3, 2017, from http://news.ifeng.com/a/20150316/43348367_1.shtml.
- [11] "Interview the First Chinese Partner-seeker about 20 Years of After-marriage life," Retrieved May 3, 2017, from <http://news.163.com/08/0318/23/47BT32MF00011229.html>.